

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: J. L.**, nar. „X“, bydliště „X“, zastoupeného Ing. Petrem Rosenkranzem, daňovým poradcem, sídlem ul. 5. května 213, Bílina, proti **žalovanému: Odvolacímu finančnímu ředitelství**, Masarykova 31, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 16.4.2012, č.j. 4190/12-1300-506934,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem (dále jen „původní žalovaný“) ze dne 16.4.2012, č.j. 4190/12-1300-506934, kterým byl potvrzen dodatečný platební výměr Finančního úřadu v Bílině (dále jen „správce daně“) ze dne 7.3.2011, 7406/11/211970505858, kterým byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí roku 2009, která činila 147 197,- Kč a penále ve výši 29 439,- Kč.

Dne 1.1.2013 vstoupil v účinnost zákon č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o Finanční správě“), kterým byla zrušena všechna finanční ředitelství, včetně Finančního ředitelství v Ústí nad Labem. Podle ustanovení § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), ve spojení s ustanoveními § 5, § 7 písm. a), § 20 odst. 2 zákona o Finanční správě se

od 1.1.2013 místo původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem stalo žalovaným Odvolací finanční ředitelství.

Žalobce poukázal na to, že již ve svém odvolání namítal nesprávnost hodnocení důkazních prostředků správcem daně, a to ve vztahu k domnělým plněním pro společnost BONVER WIN, a.s. v období červenec až prosinec 2009, které správce daně považoval za plnění, která uskutečnil žalobce, ačkoliv tento v průběhu daňové kontroly předložil listinné důkazní prostředky prokazující, že tomu tak nebylo. Žalobce užíval nebytové prostory ve kterých poskytoval služby společnosti BONVER WIN, a.s. na základě smlouvy o nájmu nebytových prostor v objektu domu na adrese Teplická 464 v Bílině, uzavřené dne 30.12.2007 s pronajímatelem, panem Q. L. a na základě smlouvy o nájmu nebytových prostor v objektu domu v ulici Komenského 36/16 v Bílině uzavřené dne 1.1.2003 s tímž pronajímatelem. Vztah založený první uvedenou smlouvou byl ukončen dohodou ze dne 30.6.2009, předmět pronájmu pronajatý druhou uvedenou smlouvou byl dodatkem ze dne 30.6.2009 upraven tak, že pronajaté nebytové prostory byly omezeny pouze na provoz hostinské činnosti žalobce se zákazem přenechat předmět nájmu do podnájmu třetí osobě. Ani v jednom objektu tak ve 3. a 4. čtvrtletí 2009 nebyl žalobce oprávněn přenechat jejich část společnosti BONVER WIN, a.s. k umístění sázkových zařízení. Již v průběhu daňové kontroly žalobce sdělil, že od 1.7.2009 v obou objektech poskytoval služby společnosti BONVER WIN, a.s. jiný subjekt, a to M. L. Na základě shora uvedeného považuje žalobou napadené rozhodnutí, jakož i dodatečný platební výměr za nezákonné.

Původní žalovaný v písemném vyjádření k podané žalobě navrhl zamítnutí žaloby v plném rozsahu a odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, neboť žalobní námitky jsou shodné s odvolacími. Původní žalovaný popsal dosavadní průběh řízení a upozornil, že základní právní otázkou v této právní věci je, zda žalobci jako plátcí daně z přidané hodnoty, vznikla povinnost přiznat daň na výstupu ve smyslu ustanovení § 21 odst. 2 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „ZDPH“), ke dni uskutečnění zdanitelného plnění, tj. ke dni 31.12.2009 tak, jak je stanoveno v příloze č. 4 smluv mezi žalobcem a společností BONVER WIN, a.s. z plnění týkajících se smluv o podnájmu části nebytových prostor a o zabezpečení obsluhy sázkových zařízení. Žalobce správcem daně předložil dohodu o ukončení pronájmu nebytového prostoru ze dne 30.6.2009 uzavřenou mezi žalobcem a pronajímatelem, na základě které došlo ke dni 30.6.2009 k ukončení pronájmu nebytového prostoru v herně Johny. K pronajatým nebytovým prostorům v herně Bašta žalobce předložil dodatek ke smlouvě o nájmu nebytového prostoru, jímž došlo k omezení jeho práv ve vztahu k přenechání předmětu nájmu do podnájmu třetí osobě. Původní žalovaný však tyto důkazní prostředky, stejně jako výpověď M. K., osoby Q. L. a M. L. neosvědčil jako důkaz prokazující tvrzení žalobce, že v daném období neposkytoval plnění společnosti BONVER WIN, a.s., neboť tento smluvní vztah nebyl řádně ukončen. Tvrzení M. L., že zahrnuje příjmy za služby od společnosti BONVER WIN, a.s. v rozhodném období do přiznání k dani z příjmů, je vzhledem na zjištěné okolnosti irelevantní, neboť smluvní vztah M. L. se společností BONVER WIN, a.s. nebyl v řízení prokázán. Původní žalovaný tak dospěl k jednoznačnému závěru, že žalobce neprokázal, že ukončil spolupráci se společností BONVER WIN, a.s. ke dni 30.6.2009, a tak v daném období nedošlo k plnění této společnosti.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání, neboť žalobce a žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Podstata sporu mezi žalobcem a původním žalovaným spočívá v otázce, zda v období od 30.6.2009 stále existoval smluvní vztah mezi žalobcem a společností BONVER WIN, a.s., na základě kterého bylo plněno a s čímž souvisela i povinnost žalobce přiznat daň na výstupu z plnění služeb poskytnutých na základě smluv o podnájmu části nebytových prostor a o zabezpečení obsluhy sázkových zařízení právě společnosti BONVER WIN, a.s.

Ze správního spisu poskytnutého původně žalovaným soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Žalobce k prokázání toho, že nájem byl v objektu v ulici Teplická 464 v Bílině (dále jen „Herna Johny“) ukončen ke dni 30.6.2009 předložil Dohodu o ukončení nájmu nebytového prostoru ze dne 30.6.2009, kterou jako pronajímatel podepsal pan Q. L. K prokázání toho, že v objektu v ulici Komenského 36/16 v Bílině (dále jen „Herna Pawap“) již od 30.6.2009 žalobce neposkytoval společnosti BONVER WIN, a.s. služby předložil Dodatek ke smlouvě o nájmu nebytového prostoru ze dne 30.6.2009, který mimo jiné vylučuje podnajem třetích osob. Dále žalobce poukázal na to, že služby v obou objektech poskytovala M. L. Podle smluv o podnájmu části nebytových prostor a o zabezpečení obsluhy sázkových zařízení se společností BONVER WIN, a.s. ze dne 17.3.2009, kterými byly podnajaty uvedené herny vyplývá, že mohou být ukončeny dohodou obou smluvních stran nebo odstoupením od smlouvy. Žalobce však doklad o odstoupení od smlouvy nebo dohodu se společností BONVER WIN, a.s., které by potvrzovaly ukončení podnájemního vztahu, nepředložil.

Ukončení vztahu se společností BONVER WIN, a.s. dle soudu nepotvrzuje ani tato společnost, neboť ke svému sdělení ze dne 21.6.2010, v němž reagovala na žádost o zaslání smluv, na jejichž základě byl sjednán podnajem uvedených nebytových prostor a obsluha sázkových zařízení v období od 1.7.2009 do 31.12.2009 zaslala shora uvedené smlouvy se žalobcem ze dne 17.3.2009. Společnost BONVER WIN, a.s. ani nikdy nepotvrdila, že by v uvedeném období jednala nebo byla jejím smluvním partnerem M. L.

Ukončení nájmu uvedených heren u pana Q. L. žalobcem nebylo věrohodně prokázáno ani výsledkem tohoto svědka, který mimo jiné uvedl, že se shora uvedenou dohodou o ukončení nájmu a dodatkem ke smlouvě o nájmu nebytového prostoru přišel žalobce a nepamatuje si již, kdy skutečně došlo k jejich podpisu. K dodatku ke smlouvě o nájmu nebytového prostoru uvedl, že nerozumí tomu, co je v něm napsáno. V době uzavření tohoto dodatku nebyl výhradním vlastníkem pronajímaného objektu, ale byl jím společně s J. L. M. L. zná jako servírku v restauraci U Johnyho.

Svědka M. K., jednatele společnosti Marbon s.r.o., která na základě mandátní smlouvy zastupovala společnost BONVER WIN, a.s., uvedl, že si nepamatuje, zda v roce 2009 došlo

k ukončení podnájmu a zabezpečení obsluhy sázkových zařízení se žalobcem. Peníze v roce 2009 přijímal od žalobce a vkládal je na účet společnosti BONVER WIN, a.s. Neví, jestli to bylo po dobu celého roku od pana L. či paní L., peníze mohla přejímat i jiná osoba. Neví, od které paní L. to bylo, byly tam dvě. Svědek nepotvrdil, že by došlo ze strany žalobce k ukončení vztahu písemnou formou, pouze uvedl, že mu byl ústně sdělen úmysl vypovědět shora uvedené smlouvy, avšak nepamatoval si již kdo mu to říkal, ani neuvedl, že by k nějakému konkrétnímu aktu ve vztahu ke společnosti BONVER WIN, a.s. skutečně došlo.

Z výsledku M. L. (snachy žalobce) mimo jiné vyplynulo, že neměla pro rok 2009 se společností BONVER WIN, a.s. uzavřenou žádnou smlouvu a nemohla tak ani společnosti BONVER WIN, a.s. poskytovat odpovídající služby ohledně provozu sázkových zařízení.

Ze sdělení společnosti BONVER WIN, a.s. ze dne 11.11.2010 pak také mimo jiné vyplynulo, že žalobce byl i v období od 1.7.2009 do 31.12.2009 odpovědným vedoucím uvedených heren podle zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách. Vyhodnocení provozů sázkových zařízení v uvedených hernách ze strany M. L., které mělo potvrzovat stanovisko žalobce o poskytování služeb M. L., nebylo společností BONVER WIN, a.s. nikdy verifikováno a není zde žádný důkaz pro to, že by vyhodnocení bylo skutečně společností BONVER WIN, a.s. předáno. Existence smluvního vztahu mezi M. L. a společností BONVER WIN, a.s. nebyla v řízení zjištěna a ani žalobce ani M. L. nenabídli důkazní prostředek, který by jejich tvrzení podporoval. Je tedy zřejmé, že v uvedených hernách byly i od 1.7.2009 do 31.12.2009 poskytovány společností BONVER WIN, a.s. služby, neboť nedošlo k ukončení provozu sázkových zařízení, žalobce se na jejich poskytování podílel i v tomto období, neboť předával peníze a byl odpovědnou osobou a jako jediná osoba byl ve smluvním vztahu se společností BONVER WIN, a.s. na základě shora uvedených smluv o podnájmu části nebytových prostor a o zabezpečení obsluhy sázkových zařízení.

Na základě shora uvedených skutečností soud shledal jako správný závěr správce daně i původního žalovaného, že nedošlo ke skutečnému ukončení podnájmu nebytových prostor a služeb spočívajících v obsluze sázkových zařízení ze strany žalobce, neboť tento i v období do 1.7.2009 do 31.12.2009 poskytoval uvedené služby společnosti BONVER WIN, a.s., a předával jí prostřednictvím odpovědných osob společnosti Marbon s.r.o., zejména M. K., peníze z těchto sázkových zařízení. Z poskytnutých plnění za tyto služby pak byl žalobce povinen přiznat daň na výstupu podle § 21 odst. 2 ZDPH ve znění účinném pro rok 2009.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba je nedůvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu vůbec nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 21. srpna 2014

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Markéta Kubová